

אם רוצים להבין מה קורה עכשיו בעזה, כדאי לקרוא מיסמך מיוחד במינו זה.

פלסטינית, שפעלה בעזה בימי שליטתו של אריאל שרון שם לפני 18 שנים

יומנה של "מתבלת"

עזתית פצועה אחרי הפגנה (1980)
הכדורים היו רטובים...

ריו. הייתי רק בת 15 באותה תקופה. ההתרגשות שלי כשהיא שאלה אותי לבטח עוררה את חשדה. על כל פנים, היא פתחה את המעטפה וקראה את המיכתב לפני שהספקתי לחצות את הרחוב ולתפוס מונית. היא התחילה לצעוק לאנשים ברחוב כדי שיתפסו אותי. אני זוכרת שהיא השתמשה בה מון מילים גסות. לא נותרה לי ברירה ונאלצתי לחצות שדה פתוח, ובצד השני תפסתי מונית כדי להגיע למקום הפגישה שנקבע מראש.

נהגייהמונית אמר "תראי, האשה היא צועקת אחריד" כשנכחה לדעת שאף אחד לא נענה לקריאותיה, היא יצאה מביתה והתחילה לרוץ אחרי בעצמה. משכתי בכתפיי ואמרתי לנהגי המונית שמימי לא ראיתי אותה. וזה היה נכון.

שליח למישפחות
* זה היה כינויו של מוחמד אל-אסוד. מפקד החזית העממית ברצועת עזה באו חת תקופה.

זים באיור אחר. המשימות שהוטלו עלינו לא היו מסוכנות במיוחד, אך גם לא היו בלתי חשובות. זכרני שפעם היה האירגון זקוק בדחיפות למכונת-כתיבה ומכונת-ישיב פול. הממונה עלינו תיכנן לגנוב מכונות אלה ממחנה-הדרכה שהיה בקיר-בת-מקום. אני וחברתי-ליתא עמדנו בתצפית, וחבר אחר איים לירות במנהל (שישן במיתקן ושהתעורר מהרעש) אם יקרא למיטרה. למזלנו, הוא לא ניסה לעשות דבר, וטוב שכך, מפני שהאקדח שהיה בידו החבר שלנו היה רטוב מפני שהיה קבור באדמה. כאשר ניסינו אותו מאוחר יותר, הוא פשוט לא פעל! על כל פנים, הישגנו את המכונות, והמפקד העליון שלנו, צ'ה גווארה מ' עזיז גמל לנו בשוקולד. כמבט לאחור, דאגתי יותר איך אכנס הביתה, מבלי להעיר את הורי, מאשר איך לבצע את המשימה.

נגד שיתוף-פעולה

פועלה נוספת, שלא היתה מוצ'לחת ביותר, היתה ניסיון-הנפולרצוח את ראש-עיריית עזה, רשאר אל-שוה, פיאוול ומשתף-פעולה ידוע. הקבוצה שלנו כללה חמישה בחורים ושתי בחורות, חברתי ואני. כמשך שבועיים ערכנו תצפיות ול-מרדנו את לוח-הזמנים שלו — מתי עזב את בנייד-העירייה, באיזו שעה הגיע לביתו, סוג המכונית שבה נסע, וכדומה. תוכניתנו היתה לירות בו בזמן שיצא מבנייד-העירייה. אולם ביום שנקבע, שרץ האיזור במכוניות-סיוור ישראליות, ולא היינו יכולים לעשות דבר מבלי להיתפס. החלטנו הישימה לשנות את איזור-הפעולה ולנסות ולהרוג אותו ליד ביתו. הוא נכנס למכוניתו ונסע, ואנחנו עקבנו אחריו בשתי

זהו מיסמך מיוחד-במינו. הוא מטיל אור על המתרחש כיום ברצועת-עזה. בעלת היומן הזה הודתה רק בשם-המחתרת, "אויס-מור", היא התגיסה בשנות-העשרה שלה בעיר עזה לחזית העממית לשיחור פלסטין, אירגונו של ג'ורג' חבש. כאן היא מתארת את חוויותיה בשנים הראשונות של הכיבוש. הרברים פורסמו בביטאון החזית העממית לשיחור פלסטין. באיתה התקופה השליט אריאל שרון, "סדר" ברצועת-עזה, תוך הריגת כל איש-מחתרת חמוש שנתפס. שרון מתגאה עד היום בהצלחתו, להשליט סדר" ברצועה — אך התוצאות של ה"סדר" הזה מתגלות כיום. יומנה של אויס-מור מתאר היטב כיצד גרמו המעשים של אז לעלייתו של דור חדש, נייע ונחיש יותר, המנהל עתה את המאבק. היא גם מתארת את השינוי שחל בעיקבות המעשים האלה בעמדת האוכלוסיה הכללית, שהיתה בתחילה רחוקה מן המחתרות. ותיקי המחתרת העברית ומצאו ביומן זה הרבה נקודות שיוזכרו להם את חוויותיהם שלהם. אויס-מור עצמה עזבה את הרצועה כדי ללמוד באוניברסיטת בירוז. כיום היא נשואה ואם לשלושה ילדים, אך נשארה תברה פעילה בחזית העממית.

לבצע את החובות שהיו מוטלות עלי. הוטל עלי להעביר נשק ממקום למקום ולהסתיר אותו עד שהיה בו צורך. לפעמים היו מבקשים ממני לקשור קשרים עם מישפחות של משתפי-פעולה, כדי לאסוף עליהם מידע. בתקופה זו פירסמה החזית סיסמות נגד פיתרון של "שלום" עם האויב. אחת מהחובות שהוטלו עלינו היתה לצעיר את הסיסמות האלה על הקירות. פעולה כזו היתה צריכה להתבצע בשיעות-הלילה המאוחרות, או בשעות-הבוקר המוקדמות. באותו האופן גם חיי לקנו כרוזים. ההתלהבות שלנו הפיחה בנו אומץ, והיינו רבים כינינו על הזכות לבצע משימה מסויימת. חשנו בשימחה מיוחדת כאשר הוטלה משימה על מישהו מאיתנו. פעם, כאשר חילקתי כרוזים, מעדתי על רגלו של חייל ציוני שן, שהיה אמור לפטרל ברחובות. מרוב הלהלה חזרתי על עיקבותי, וחילקתי את הכרוז

אני הצעירה במישפחה בת חמישה ילדים, אך העובדה שהייתי הבת היחידה לא שינתה דבר. הייתי קרובה ביותר לצעיר שבאחי, שהיה אז חבר בחזית העממית לשיחור פלסטין. בזמן הכיבוש הציוני לא היתה לי הכרה מדינית. אבל כולם, צעירים וזקנים, נתקפנו בקדחת, בהתלהבות לאור מית שדחפה אותנו לפעול ולהפגין נגד האויב. הייתי צעירה באותה תקופה, בשנות העשרה של חיי, אך מחמת ההשפעה של אחי, הקרוב אלי, התחלתי בהדרגה להכיר את האירגון. לא הייתי פעילה בקרב ההמונים, אך הייתי חברה בתא שכלל כמה חברים נוספים. היו אלה האנשים היחידים באירגון שהיכרתי החל בתקופה שבה גויסתי ועד לתקופה בה עזבתי את רצועת-עזה. הכרנו זה את זה בשמות-המחתרת שלנו בלבד. מישפחתי לא ידעה מעולם על פעילותי זו. אחי חיפה עלי כדי שאוכל

חיפוש בבית (עזה, 1969)
הם פרצו לביתו בפעם האחרונה...